

DET DANSKE FILMINSTITUTS BIBLIOTEK

MODERNE MESSALINA, DEN

PROGRAMMER
CREDITS MM.

DEN

MODERNE MESSALINA

Kinematografisk Drama
i 3 Akter og 1 Epilog
80 Afdelinger

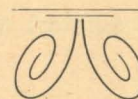

Leveres fra „BIORAMA“,
København — Kristiania.

PERSONERNE:

Eugenie Delbran	Fru Luzzy Werne
Charlotte Delbran	Fru Fausta Walløe
Jacques Lebrun	Hr. Jon Iversen
Pierrè Dufour	Hr. Elith Pio
Edmond	Hr. Arnold Petersen
Jean	Hr. Poul Aars
Baron de Neuville	Hr. Hans Kayrød
Robert	Hr. Henry Knudsen
Violaine	Frk. Anna Müller
Angele	Fru Lumbye
Susette	Frk. Lilli Jansen
Irma	Fru Cathrine Wulff
Abbedissen	Frk. Ingeborg Bitter
En Formand	Hr. Poul Pralh
En Værkfører	Hr. Elith Petersen
1ste Kælling	Frk. Emma Christiansen
2den „	Fru Kilian
En Kellner	Hr. Ejnar Nathansen
En Tjener	Hr. Darning
En Opvarter i en Café	Hr. Tyson
James	Hr. Lindgren
En Læge	Hr. Ballin

Malere, Modeller, Publikum, Journalister, Artister o. s. v.

AFDELINGERNE:

1. Den tøjlesløse Eugenie
2. Fabrikkens Rædsel
3. Et Oprin i Fabrikken
4. I Spisesalen
5. Drillerier af enhver Art
6. En slyngelagtig Streg
7. Eugenie faar sin Afsked
8. Ubekymret
9. Et yndigt Hjem
10. „Rørende Afsked!“
11. Eugenies Planer
12. Apachen Robert —
13. Paa Livet løs
14. En Avisnotits. —
15. En Kvinde fra Sumpen
16. Modellernes Café —
17. Eugenie antages.
18. Spirende Kærlighed —
19. De lyse Timer —
20. Lykke i Atelieret
21. Listige Drømme
22. Eugenie iværksætter sine Planer
23. „Eugenie, bliv min Hustru“
24. Planerne lykkes!
25. Pierre Dufour, Jacques bedste Ven —
26. Kvindesvig
27. Den skændige Daad —
28. Hjertets brystne Strenge dirrer . . .
29. Uden Hjerte — uden Fordom! —
30. Et knust Haab —
31. Det store Fald —
32. Et anonymt Brev
33. Beviser i Hænde —
34. Ulykken —
35. En Duel —
36. „Tilgiv mig Pierre — jeg maatte hævne min knuste Ære!“
37. Dødens tause Sprog —
38. Et Opgør

39. Eugenie er stedse den samme —
 40. Imod de gamle Venner
 41. „Og det er denne Kvinde jeg elsker!“
 42. Det sidste Farvel
 43. Eugenie sætter Kronen paa Værket
 44. Farlige Magter
 45. Morfinens Spøgelse —
 46. Vanviddets Paroksysme
 47. Jacques raser —
 48. „Leve Messalinae!“
 49. De Gale —
 50. Eugenies Afsked med Robert
 51. Nye Eventyr
 52. Den latterlige Gamle —
 53. Paa Varietéen
 54. Jacques Flugt fra Galeanstalten
 55. Det besynderlige Møde
 56. Fordoms Fjender! —
 57. Roberts Hævn —
 58. En frygtelig Plan udklækkes —
 59. Den forladte Villa —
 60. „Hvad nu?“ —
 61. Robert finder villigt Øre
 62. I Nattens Ensomhed
 63. Den Gales List
 64. Trappen —
 65. En Lyd i Mørket
 66. Syner —
 67. Det frygtelige Ansigt
 68. Memento!
 69. Stilstand før Stormen
 70. „Husker du!“ —
 71. Kamp
 72. Et Vaadeskud
 73. Anger, men forsent
 74. Epilog
 75. Søster Ursula, den frommeste af dem alle —
 76. En Vinternat
 77. Bøn i Refektoriet
 78. „Findes der Naade for mig —“
 79. Nat og Storm —
 80. „Requiescat in pace“
-

FRA Sumpens Dyb stiger de giftige Blomsters Kim. I brogede Farver vokser de op — de bedøvende Blomster, hvis grelle Farvesymfonier beruser den Uvidende, han griber efter Blomsten og fører den mod sit Ansigt for at drikke dens Aroma, hans Blik suger dens Skønhed til sig — da sløres hans Øjne; hans Sjæl forvirres, hans Kind blegner og hans Hænder slappes vegt og viljeløst. Thi hvad der var Skønhed og Ynde er Gift og hvad der var Farve kun Løgn — og hvad han saa som Blomsternes Dronning var kun Chimore — han holder i sin Haand en vissen Plante, hvis Bæger er farveløst — graat som Døden, — og da er hans egen Lykke død og graa som Blomsten selv

Eugenie Delbran er et Barn af Sumpen, en Blomst fra Dybet. Uden Opdragelse, uden Hjærte, uden Sjæl, men smuk — og sin Skønhed bevidst. Ved sin skændige Adfærd, sit onde Hjærte og hidsige Temperament, faar hun sin Afsked fra den Fabrik, hvor hun er ansat.

Snart hører hun til Gadens løse Fugle — efter at have forladt det usle Barndomshjem —, hvorfra hun kun har ligegyldige eller slette Minder. Apachen Robert forelsker sig i hendes mørke, sataniske Skønhed — Eugenie's Navn er snart velkendt blandt Apache'erne — hun gælder for den dristigste, den mest vovede af alle.

En Dag læser Eugenie, at Maleren Jacques Lebrun søger en Model til et Billede, betitlet „Den moderne Messalina“. — Hun henvender sig til ham for at søge Pladsen som Model, og Maleren ser pludselig sine Drømme om Modellen til sit Maleri levendegjort ved Synet af Eugenie.

Jacques føler en dybere Glød i sit Hjærte for sin Model, han elsker hende, og denne usalige Kærlighed skal blive hans Ulykke. Eugenie's Magt over Jacques er saa stor, at han til-

byder hende Haand og Hjærte, og snart er den listige Kvinde fra Gaden den berømte Malers Hustru.

— — —
Ved en bestemt Lejlighed forestiller Jacques sin Hustru for sin bedste Ven, Journalisten Pierre Dufour. Snart udvikler der sig mellem disse Mænd og Eugenie et skændigt^{te} Elskovsforhold — det er, som om denne Kvinde, overalt hvor hun træder, kun skaber Sorg. — *Thi stedse blændes Blikket af de skønne, men giftige Blomster, ingen vil se det Dyb, der lurar under Vandrerens Fod . . . før det er forsent . . .*

Et anonymt Brev aabenbarer for Jacques den fulde Sandhed — han vægrer sig næsten ved at tro det — Eugenie bedrager ham. — Han har set hendes usle Karakter vokse frem Dag for Dag og aabenbare sit Snæversyn, sin Smaalighed, sin plebejiske Tænkemaade — men først nu falder det som Skæl fra hans Øjne — og *dog elsker han hende, det er det forfærdelige, thi han har i Kvinden Eugenie villet se et Ideal for sine Drømme, et Fantom for hans Sjæl — noget, der ikke er.* —

Dog — sin Ære vil han frelse, han udfordrer Pierre og denne falder. Smerten over dette dobbelte Forræderi og sin Vens Død er næsten ved at overvælde Jacques. Stedse lurar og vogter han paa hende, vekselvis kæmper Had og Elskov i hans Sjæl, men han er mistænksom nu og agtpaagivende. — Han foregiver at rejse, men vender tilbage til sit Hjem . . . tidsnok til at se Eugenie forlade dette, glad over endelig at kunne kaste „den fine Dame“ bort! Hun slutter sig til sine gamle Venner fra Gyderne og Knejperne og til sin fordums Elsker, Apachen Robert.

Jacques, der stedse ikke formaar at dræbe sin Kærlighed til den Uværdige, henfalder i afmægtig Sorg og Grubleri.

Han mister Evnen og Lysten til at arbejde, han forfalder til Nydelsen af Morfin og sluttelig faar han et Anfald af Desperation, en vild Vanvidsparoksysme, der bevirker, at man maa internere ham i en Galeanstalt.

— — —
Eugenie turer imidlertid rundt paa allehaande Æventyr. Apachen Robert har hun forladt, efter et voldsomt Opgør med denne, nu turer hun rundt paa Cabaretter og Kipper, indtil vi sluttelig ser hende som Koristinde i et Forstadsteater. — Her

gør hun „sin Lykke“, idet hun stifter Bekendtskab med en latterlig gammel Baron, der skænker hende en Villa, allehaande Kostbarheder og forguder og „forgylder“ hende.

— — —
 Jacques bryder ud af Galeanstalten. Tilfældet vil, at han og Apachen Robert mødes. Robert forsyner den Gale med noget andet Tøj, og da han en Nat erfarer, at Eugenie er alene paa Villaen, lokker han den Gale til at snige sig ind i Villaen ved Nattetide. Det bliver et forfærdeligt Opgør mellem de to Ægtefæller. —

„Grusomme Messalina“, raabte den Gale, „jeg vil male dig skønnere end den skønneste, men først vil jeg se dit Tiger-Smil stirre i Dødens Gru —!“

Den Gale vil skyde sin Hustru, Eugenie værger sit Liv, under Kampen gaar Skuddet af, men Kuglen tager en anden Retning, idet den rammer Jacques selv, der dødelig ramt segner om. —

Det er som om dette Skud giver Genlyd i Eugenie Hjærte. Hele hendes usle Liv passerer Revy for hende, og forsent ser hun, at denne Mand gav hende hele sit naive og store Kunstnerhjærte, som hun i dum Raahed trampede ned.

Hendes Slethed har drevet ham i Døden, i Vanviddets Nat, og hulkende kaster hun sig over hans Lig.

Thi selv i den Slettes Sjæl ligger det Gode gemt og langs de alfare Veje vokser Violen Side om Side med Skarntyden.

— — —
 6 Aar er gaaede. Eugenie tilhører nu de fromme Søstres Orden. Ingen er ivrigere end Søster Ursula (som hun nu lader sig kalde) i Bøn og Faste. Men hun er syg og nedbrudt, og en Nat, da hun alene beder i Refektoriet for alle Sjæles Frelse — aabner hun Vinduet ud imod den raakolde Vinternats barske Storm. Afmægtig af Feber og Overanstængelse segner hun om ved Alteret — den kolde Storm hylér derude og trænger ind i Refektoriet. . . .

Da Nonnerne den følgende Morgen træder ind i Refektoriet finder de Søster Ursula bleg og livløs, og Abbedissen siger stille:

„Himlen har vundet en Sjæl . . .“

"Den moderne Messalina" 1914

FILM-FABRIKEN „SKANDINAVIEN“

(SÖREN NIELSEN)

ÖSTERBROGADE 33 · KOPENHAGEN Ö

DÄNEMARK

TELEGR.-ADR.: „BIORAMA“

Die moderne Messalina

Kinematographisches Drama in 3 Akten,
100 Abteilungen.

In der Hauptrolle Mme Luzzy Werne.

Eugenie Dellran ist ein verwildertes Mädchen aus der Vorstadt, sie ist das *enfant terrible* ihrer Eltern, eine strahlende Sumpfpflanze, welche überall, wohin sie kommt, Sorgen und Verderben ausbreitet. Durch ihr hitziges Temperament verliert sie die Stellung, welche sie in einer Fabrik besessen und sie gesellt sich nun zu den losen Geschöpfen der Grossstadt. Der Apache Robert verliebt sich in ihre dunkle satanische Schönheit. Eines Tages liest sie eine Annonce, in welcher der Maler Jaques Leyran zu seiner Malerei „Die moderne Messalina“ ein Modell sucht. Es dauert nicht lange und Eugenie wird Jaques' Geliebte. Durch ihr listiges und einschmeichelndes Wesen versteht sie ihren Geliebten so zu bestriicken, dass er sich mit ihr verheiratet. Bei einer Gelegenheit stellt Jaques seine Frau seinem besten Freunde, dem Journalisten Pierre Dufour, vor.

Bald entwickelt sich zwischen diesem Manne und der Gattin des Malers ein schändliches Liebesverhältnis. Ein anonymer Brief öffnet Jaques die Augen, und erst jetzt sieht er ein, wie verblendet er gewesen ist — und doch liebt er die verabscheuungswürdige Frau mit verzehrender Leidenschaft, weil er in ihr sein Ideal sehen wollte — ein Ideal, welches nichts anderes als ein Trugbild war!

Aber seine Ehre will er retten; er sendet Pierre eine Herausforderung zum Duell und dieser muss sein Leben lassen. Die Sorge über den Verlust seines besten Freundes und über den Verrat seiner Frau, raubt ihm beinahe den Verstand. Das Misstrauen gegen sie beherrscht ihn jetzt vollständig und ununterbrochen passt er sie auf. Er gibt vor, eine Reise vornehmen zu müssen, kehrt aber unverhofft in seine Wohnung zurück — früh genug, um Eugenie dieselbe verlassen zu sehen, froh darüber, die verhasste Maske als „feine Dame“ abstreifen zu können. Sie lässt sich wieder mit ihrem früheren Galan, dem Apachen Robert und seinen Freunden ein, welche das leichtfertige Weib mit der grössten Freude empfangen.

Jaques ist wie niedergeschmettert aus Sorge und Erbitterung, denn trotz allem liebt er dieses verdorbene Weib noch immer. Er verliert die Lust und Liebe zu seiner Arbeit und gewöhnt sich an den Genuss des Morfin. Schliesslich wird er von dem Wahnsinn überfallen und die Folge davon ist, dass er in einem Irrenhaus untergebracht wird. Während dessen hat Eugenie ihren schändlichen Lebenswandel fortgesetzt. Dem Apachen Robert hat sie den Abschied gegeben und sie versucht sich nun als Sängerin in einer Varietée, wo sie die Bekanntschaft mit einem lächerlichen alten Baron macht, welcher ihr die grösste Anbetung entgegenbringt und ihr eine Villa schenkt.

Jaques entflieht aus dem Irrenhaus und der Zufall will, dass er mit Robert zu-

samment. Er versorgt den Irrsinnigen mit den notwendigen Kleidungsstücken, und als er eines Tages fährt, dass Eugenie sich allein in der Villa aufhält, verlockt er ihn, sich zur Nachtzeit in die Villa einzuschleichen. Eine fürchterliche Szene entsteht nun zwischen dem Ehepaar — Jaques will seine Frau ermorden, diese kämpft für ihr Leben und während dem Ringkampf geht sein Revolver los und tötet ihn selbst — es ist, als hätte dieser Schuss Eugenie's Gewissen erweckt. Ihr ganzes ruchloses Leben zieht an ihrem geblühten Auge vorbei und zu spät sieht sie ein, dass sie das Glück an der Seite dieses Mannes, der sie so innerlich geliebt hat und welchen sie durch ihre Schlechtigkeit in den Tod getrieben, hätte finden können, und weinend wirft sie sich über Jaques' entseelten Körper . . .

Sechs Jahre sind verflossen. Eugenie hat sich dem Orden der „frommen Schwestern“ angeschlossen. Keine der anderen Nonnen ist so eifrig wie die Schwester Ursula, wie sie jetzt heisst, für das Seelenheil der Sünder zu fasten und zu beten. Aber sie ist krank und gebrechlich geworden und eines Nachts, als sie in dem Refektorium ihre Andacht verrichtet, öffnet sie das Fenster — — der Sturm heult draussen in der kalten Winternacht . . . ohnmächtig sinkt sie am Fusse des Altars zusammen und als die Schwestern nächsten Morgen das Refektorium aufsuchen, finden sie Schwester Ursula's entseelten Leichnam . . . die Priorin murmelt stille vor sich hin: „Der Himmel hat eine Seele gewonnen!“

Länge 1000 Mtr., Preis: Mark....., Virage.....

Die Länge der Films ist nur annähernd angegeben.

Code Wort: Messal.

Herausgegeben